

Nora Roberts

Foglyul ejtett csillag

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátörölő vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, tüzettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Nora Roberts, 1997 – Harlequin Magyarország Kft., 2016
A mű eredeti címe: *Captive Star* (Silhouette, Intimate Moments)
Magyarra fordította: *Kánya Krisztina*
Második, átdolgozott kiadás

● *Kép:* Fotolia, iStockphoto

ISBN 978-963-407-986-6
HU ISSN 1588-8096

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2016

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Műszaki vezető:* Sárjai Szabó Mária
- *Telefon:* +36-1-488-5569; e-mail cím: harlequin@charlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat: www.harlequin.hu

Árusításban terjeszti a LAPKER Rt. és egyéb terjesztő szervek.

Tájékoztatjuk tisztelt olvasóinkat, hogy a különböző versenyeken és résztvevő-pályázatainkon részt vevők adatai (név, lakcím) kiadónk nyilvántartásába kerülnek. Résztvételükkel hozzájárulnak ahhoz, hogy a – fenti adatok felhasználásával – későbbiekben akcióinkra, kiadványainkra felhívjuk szíves figyelmüket.

- *Szedés:* Harlequin Magyarország Kft.
- *Nyomás:* RAS-Nyomda Kft.
- *Nyomda címe:* 6000 Kecskemét, Mindszenti krt. 63.
- *Megrendelés száma:* 601605
- *Nyomtatás időpontja:* 2016/23.
- *Felelős vezető:* Futó Imre ügyvezető igazgató

A The New York Times sikerszerzője

NORA
ROBERTS

FOGLYUL EJTETT
CSILLAG

1.

Mit nem adott volna egy sörért! Egy korsó jéghideg, barna sörért, mely még annál is jobban esett volna, mint csokolózni egy csinos nővel az első találkán. Milyen jó is lenne elkortyolgatni egy hangulatos, félhomályos kocsmában, ahol épp baseballmeccset közvetítenek a tévében, amely a sportszerető vendégeket bárszékestül maga köré vonzza. Jack gondolatai ekörül motoszkáltak, miközben a nő lakását figyelte.

A habja és az illata! Az első kortyot nem is említve, amelynél hatásosabbat elképzelni sem tudott a hőség és a szomjúság ellen. Szépen, lassan kiélvezni az ízét, hogy az embernek az az érzése támadjon, a világban semmi baj sem lenne, ha a politikusok és a jogászok szintén egy-egy korsó hideg sör mellett egy hangulatos kocsmában vitatnák meg a nézeteltéréseiket, miközben a tévében az ütőjátékos épp pontot szerez.

Ám mivel még csak délután egy óra múltott, kissé korai lett volna sörözni. Bár ebben a rekkenő hőségben egy rekesz jéghideg ásványvíz sem versenyezhetett volna egy korsó frissen csapolt sörrel.

Ráadásul ősrégi Oldsmobile-ja nem dicsekedhetett olyan kényelmi berendezésekkel, mint a klíma. Egyebekkel sem, leszámítva a méregdrága, kiváló hangminőségű autórádiót, melyet az itt-ott már szakadozó műbőrborítású műszerfalba szerelt be. Csak ez a kis szerkezet legalább kétszer annyit ért, mint a legutóbbi műszaki vizsga során végzett javítások, de Jack zene nélkül nem tudott létezni. Vezetés közben imádott Beatlest vagy Stonest bömböltetni, melyet csak az harsogott túl, ha ő is teli torokból énekelt.

A horpadt, szürke színű motorháztető viszont remek motort rejtett, mely olyan pontosan működött, mint egy svájci óra, s még egyszer sem hagyta cserben a gazdáját. De most csak a gyújtást kapcsolta be, és a csendes, északnyugat-washingtoni kerületre tekintettel Bonnie Raitt – akit az 1975 utáni időszak egyik kivételes tehetségének tartott – halkán szólt a hangfalakból, s a farkasüvöltés helyett ezúttal csak dúdolva kísértc.

Gyakran megfordult a fejében, hogy rossz korban született, szívesebben lett volna inkább egy fekete páncélos lovag, hiszen világéletében azt a nézetet vallotta, hogy győzzön a jobbik.

Milyen jól is mutatott volna Artúr király oldalán, futott át az agyán, miközben a kormányon dobolt. De Camelot sorsát egészen másképp rendezte volna el! A szabályok csak bonyolítják a dolgokat, vallotta.

A vadnyugaton is otthonosan érezte volna magát. Könnyűszerrel kézre kerítette volna a gonosztevőket, s akkoriban ez még nem járt

értelmetlen papírmunkával. Csak a nyomukra kellett bukkanni, és a föld alól is előkeríteni őket. Élve vagy halva.

Manapság minden egyes bűnözőnek külön ügyvédje van, vagy az állam rendel melléjük egyet, aki aztán elintézi, hogy végül még a bíróság kér elnézést az okozott kellemetlenségekért.

Rettenetesen sajnáljuk, uram! Az, hogy erőszakolt, gyilkolt, lopott és csalt, még nem hatalmaz fel minket arra, hogy raboljuk a drága idejét és megfosszuk törvényes jogaitól!

Szomorú tényállás ez, gondolta Jack Dakota, akit többek közt a fenti gondolatmenet tántorított el attól, hogy rendőr legyen. Pedig huszoneves korában eljátszadózott ezzel a gondolattal, hiszen az igazság mindig is többet jelentett számára pusztá szónál. Csakhogy itt régen nem az igazságról van szó.

Ezért is lett fejevadász, s harmincéves korára már tisztán körvonalazódott előtte minden. Így is rosszfiúk után nyomozott, de saját maga osztotta be az idejét, s fizetés pedig minden sikeresen lezárt ügy után járt. Ám az egészben mégis az volt a legjobb, hogy így elkerülhette a sok hivatalos hercehurcát.

Nem mintha itt nem vonatkoztak volna rá a szabályok, de mivel eszes fickó volt, tudta, hogyan lavírozzon közöttük.

Ralph Finkleman aznap reggel nyolckor hívta fel a mostani ügye miatt, s máris a zsebében lapult a keresett személy leírása. Ralphben az aggodalmaskodás és a bizakodás egyszerre volt

jelen, s e kettő elengedhetetlenül szükséges ahhoz, hogy idegenekért tegye le a kiszabott óvadékokat. Bár Jack sosem értette, hogyan bízhat meg olyanokban, akikről egyszer már kiderült, nem éppen feddhetetlenek.

Mindenesetre pénz volt a dologban. S ez elég ösztönző erőnek tűnt Jack számára, aki épp most tért haza Észak-Karolinából, ahol egy ostoba vidéki fiút csípett fülön, akit sorozatos rablásért ültettek le. De miután Ralph kifizette az óvadékát, ahhoz azért már nem volt olyan mamlasz, hogy ne próbáljon meg kereket oldani. Bár ezt Jack előre megmondhatta volna, de nem a tanácsaiért fizették.

Úgy tervezte, hogy a munka végeztével lazít egypár napot, s talán az egyik nőismerőse is besegít a munkadíja elköltésébe. Ralph ajánlatát vissza akarta utasítani, de a férfi valósággal könnyörgött neki, így nem volt szíve nemet mondani.

Magához vette egy bizonyos M. J. O'Leary anyagát, aki nem jelent meg a bíróságon, hogy magyarázatot adjon, miért is lőtt a szeretőjére, aki amúgy nős volt.

Jack kellőképp ostobának tartotta a nőt, aki ugyan a fényképe alapján nagyon csinos, a róla szóló rövid leírás alapján pedig tanult is. Ha lett volna egy kis esze, inkább bíróság elé áll, és vállalja, hogy rálőtt házasságtörő könnyvelőjére, aki amúgy könnyebb sérüléssel megúsza az esetet. Egyszerű ügynek látszott, s Jacknek furcsa volt Ralph idegessége. A férfi a szokásosnál is jobban dadogott, s nyugtalanul pislogott jobbra-balra

túlzsúfolt, koszos irodájában. Ám Jacket cseppet sem érdekelte, mi az oka szokatlan viselkedésének. Minél előbb túl akart lenni az ügyön, hogy végre benyakalhassa azt a sört, és szabadon elkölthesse a tiszteletdíját.

Az újabb munkáért járó külön díjazás pedig kifejezetten jól jön majd, hogy megvehesse a *Don Quijote* első kiadását, melyre már régóta fájt a foga. Így hát kénytelen volt még néhány óráig elviselni a kocsiában tomboló rettenetes hőséget.

Bár azt is meg kell hagyni, hogy a megjelentése nem árulkodott arról, hogy értékes könyvekre is szeret vadászni, és élvezettel száll filozófiai vitákba az emberi természetet illetően. Barna haját, melybe egy-két napszitta szőke tincs vegyült, rövid copfba fogta össze, s ez a hajviselet inkább csak a fodrászok iránti bizalmatlanságát tükrözte, semmint divathóbortot. Mindenesetre így külön hangsúlyt kapott hosszúkás arca és férfias állkapcsa. Telt és határozott ajka alatt egy kis gödröcske vonta magára a figyelmet az állán, s az egész arckifejezése valamiképp rejtélyessé vált, amikor csúfondárosan mosolygott.

Ilyenkor szürke szeme is élesen villogott, de abban a pillanatban ellágyult, amint a már sárguló lapú *Isteni színjáték* első kiadását forgatta a kezében. Ha pedig egy csinos nőt látott meg könnyű, nyári ruhában, a vágytól elsötétült a tekintete. Íves szemöldöke már-már ördögi külsőt kölcsönzött arcának, melyet csak megerősített a bal oldalon egy hosszú sebhely. Egy verekedésben

szerezte, amikor elkapott egy óvadékkal szabadlára helyezett gyilkost, aki késsel támadt rá.

De Jack kézre kerítette, így tisztességgel megoldozott a pénzéért. Bár az eset nyolc napon túl gyógyuló nyomokat hagyott maga után, mint például egy törött kart és egy betört orrot, mely már soha nem lesz olyan, mint régen, hacsak a társadalombiztosítás nem támogatja államilag az orrplasztikát.

Az igazat megvallva Jack ezen sem lepődött volna meg túlságosan.

Ám nem ez volt az egyetlen sérülése. Kidolgozott testén, mint egy igazi harcosén, szinte egymást érték a hegek, melyeket a nők előszeretettel babusgattak, amit Jack cseppet sem bánt.

Amennyire csak lehetett, kinyújtotta hosszú lábát, s megropogtatta a vállát, miközben egyre csak az a hideg sör járt az eszében. De be kellett érnie egy újabb ásványvízzel.

Ekkor a várva várt MG elhúzott mellette. A levehető tetejű kiskocsiban üvöltött a rádió, s Jack megcsóválta a fejét. Ezt az óvatlanságot, gondolta, bár meg kellett hagynia, hogy M. J. zenei ízlése kiváló. A kocsis rendszáma megegyezett az iratokban szereplőével, s egyetlen pillantás elegendő volt ahhoz, hogy megállapítsa, az autóból kiszálló nő az, akit keres. Rövid vörös haja ugyanis messziről elárulta.

Milyen kár, állapította meg, amint még egyszer végigmérte leendő áldozatát, aki épp előtte parkolt le, hogy egy ilyen csinos nő ilyen szánalmasan ostoba!

Bár most már nem tűnt olyan könnyű esetnek, sokkal inkább veszélyesnek. Magas volt, és karcsú, s ez már elegendőnek bizonyult ahhoz, hogy Jack veszélyesnek ítélje. Épp az ilyen nők voltak a gyengéi. M. J. hosszú, formás lábát és fiús csípőjét pompásan kiemelte a szűk, világoskék farmer, amely a fenekén már fehérre kopott, a térdénél pedig ki is szakadt. A fehér pamutpóló is izgató látványt nyújtott; puhán simult szabadon hagyott, kicsi keblére.

Amikor a hölgy egy bevásárlótáskát rángatott elő a kocsiból, Jack szemügyre vehette a nő szexi fenekét, melyen csak úgy feszült az az átkozottul szűk farmer. Elvigyorodva kapott a szívéhez, s már cseppet sem csodálta, hogy az a szerencsétlen flótás megcsalta miatta a feleségét.

M. J. arcvonásai éppen olyan elbűvölőek voltak, mint amilyen az alakja. Égővörös hajához természetesen lágy, tejfehér bőr társult. Hegyes álla és macskásan kiálló pofacsontja kemény, ugyanakkor roppant izgató arcot kölcsönzött neki, melyet telt, érzéki száj tett még jellegzetesebbé. Bár hatalmas napszemüveget viselt, Jack a fényképről tudta, hogy zöld a szeme, csak azon töprengett, vajon lágy moha- vagy kemény smaragdzöld.

M. J. a vállára vette a bevásárlótáskát, s egyenesen a férfi kocsija és a ház bejárata felé vette az irányt. Jack nagyot sóhajtott a nő könnyed járása láttán. Bolondult a hosszú, formás lábakért!

Kiszállt a kocsiból, s ráérősen leendő áldozata után indult. Arra számított, hogy nem lesz vele túl sok gondja. Talán majd karmol és harap

védekezésésképp, de semmi esetre sem az a fajta, aki sírva fakadna és könyörögne. Ezt ugyanis ki nem állhatta.

A dolog egyszerűnek tűnt. Az utcán is elcsíphette volna, de nem szerette a nyilvános jeleneteket, ha volt más választása is. Inkább felmegy utána a lakásba, döntötte el, és ott magyarázza el, miért jött.

A nő szemlátomást nem gyanít semmit, állapította meg, majd besurrant utána a lépcsőházba. Hogyan is gondolhatta, hogy a zsaruk nem fogják otthon keresni, és nem ellenőrzik a barátaik lakását? Nyugodtan elmegy bevásárolni, kész csoda, hogy nem kapcsolták még le!

Na persze, a zsaruknak is akad jobb dolguk, mint egy nő után rohangálni, aki összeveszett a szeretőjével!

Jack mindenesetre remélte, hogy senki sincsen nála. Már legalább egy órája figyelte a nyitott, harmadik emeleti ablakokat, de semmi mozgást nem látott. Akkor sem hallott semmit, amikor el sétált alattuk, majd felment az emeletre, hogy az ajtó előtt is hallgatózzék. Persze semmiben sem lehetett biztos. Amikor M. J. a lift helyett a lépcsőt választotta, Jack is így tett. A nő egyszer sem pillantott hátra, így Jacknek az az érzése támadt, hogy vagy nagyon magabiztos, vagy elgondolkodott valamin.

Meggyorsította a lépteit, s mellé érve rámosolygott.

– Szívesen segíték!

A napszemüveges arc felé fordult, majd pár pillanatig hűvösen méregette.

– Kösz, magam is elboldogulok.

– Biztos? Még pár emelettel feljebb megyek. Egy nagynénémet látogatom meg, akit már vagy két éve nem láttam. Csak ma reggel érkeztem, de mindig elfelejtem, milyen elviselhetetlen tud lenni a hőség Washingtonban.

– Nem a hőség az elviselhetetlen, hanem a fülledtség – jegyezte meg a nő szárazon, de már nem nézett a férfitra.

– Igaza van – felelte Jack. – Tudja, itt nőttem fel, de az utóbbi években Wisconsinban laktam, s úgy látszik, elfelejtettem, milyen is errefelé a nyár. Igazán szívesen segíték.

De M. J. egy könnyed mozdulattal megigazította a táskát a vállán, s egy hasonlóan könnyed mozdulattal kinyitotta a zárat, majd a vállával belökte az ajtót.

– Kösz, de már meg is vagyok! – mondta még egyszer, s már épp a férfi orrára csukta volna az ajtót, amikor az villámgyorsan becsusszant utána, s megragadta a nő a karját.

– Miss O’Leary... – kezdte, de még mielőtt folytathatta volna, könnyekkel alaposan állon vágták.

Káromkodva elhajolt. Még épp időben, hogy elkerüljön egy, a legérzékenyebb pontjára célzott rúgást. Ezek után úgy döntött, hogy jobb lesz másképp megközelítenie a dolgot, a magyarázattal még várhat egy kicsit.

Megragadta a nőt, de az megfordult a karjában, miután teljes erőből a lábára lépett, amitől Jack pár pillanatra csillagokat látott. Ezt kihasználva M. J. alaposan megsorozta az öklével a férfi arcát.

A zacskójából a különféle élelmiszerek már az első pillanatban szétrepültek, de mit sem törődve ezzel, M. J. minden ütésénél röviden és szabályosan fújta ki a levegőt. Jack egyelőre csak megpróbálta megakadályozni, hogy újabb csapásokat mérhessen rá, de ez sem ment könnyen. A nő szemlátomást gyakorlott harcos volt – egy aprócska részlet, melyet Ralph elfelejtett megemlíteni.

Amikor M. J. felvette a bokszolók jellegzetes, görnyedt testtartását, Jack is követte a példáját, s már előre utálta, hogy meg kell ütnie. Talán épp azt az édes kis állat fogja eltalálni.

– Így is, úgy is beviszlek a rendőrségre! Jobban tennéd, ha nem tiltakoznál!

De válaszképp csak egy váratlan rúgást kapott a gyomrába, melyet kívülállóként szívesen megcsodált volna. Ám miközben az asztalra zuhant, álmélkodásra sajnos nem maradt ideje. El kellett ismernie, hogy ellenfele pizok jól harcol.

Arra számított, hogy egyenesen az ajtó felé veszi az irányt, hogy inaszakadtából meneküljön, így gyorsan felpattant és elállta az útját. De M. J.-nek nem állt ilyesmi a szándékában. Gúnyosan elmosolyodott, ám a szemét még mindig elrejtette a sötét napszemüveg.

– Na, mi lesz már?! – kérdezte. – Csak nem hitted, hogy kirabolhatsz a saját lakásomban, aztán büntetlenül meglépsz?

– Eszem ágában sincs kirabolni! – rúgott arébb a férfi néhány érett őszibarackot. – Fejvadász vagyok, s azt a feladatot kaptam, hogy csípjelek el! – Azzal békét jelezve felemelte mindkét kezét, miközben remélte, hogy ez a mozdulat majd eltereli a nő figyelmét.

Így is történt. Villámgyorsan mellé lépett és elgáncsolta, mire M. J. a fenekére huppant.

A következő pillanatban már a földre szorította, s talán élvezte is volna a nő karcsú testét az övé alatt, ha az ezúttal M. J. egy jól célzott rúgással el nem találja a legérzékenyebb testrészét. A hirtelen fájdalomra, melyet csak egy férfi érthet meg, felszisszent, de nem engedte el a foglyát.

Most már előnyben volt, s ezt M. J. is tudta. Míg állva jó esélyekkel indult, két vállra fektetve reménytelen helyzetbe került: a férfi sokkal erősebb és nehezebb volt nála. Mivel ez a végsőkéig feldühítette, piszkos módszerekhez folyamodott. Teljes erőből támadója vállába harapott, s amikor az felüvöltött, elégedetten elvigyorodott.

Egymásba kapaszkodva birkóztak, s a dohányzóasztalnak ütközve levertek egy nagyobacska, kék tálat, melyben csokoládégolyók voltak. Az édesség ezerfelé gurult a padlón, majd egy üvegszilánk megsebezte Jack másik vállát. A férfi ismét káromkodott. Ám magához térni sem maradt ideje, mert egy ütés a halántékán csattant, majd egy rúgás a veséjét érte.

M. J. már épp abban reménykedett, hogy talán mégis legyőzheti támadóját, ám mielőtt levegőt tudott volna venni, az idegen máris kifordította a kezét, s a fenekére ülve leszorította. Az, hogy a támadója is kapkodva szedte a levegőt, csekélyke elégtételnek bizonyult, s M. J.-re most először ijedt meg.

– Csak tudnám, mi a fenének löttél rá arra a fickóra, amikor laposra is verhetted volna! – dünnyögte Jack, miközben a hátsó zsebében kotorászott a bilincsért, melyet sehogyan sem talált Valószínűleg kiesett a küzdelem hevében. Micsoda kemény nő! – gondolta magában, s el kellett ismernie, hogy csak a testi fölénye segítségével tudta két vállra fektetni. Hozzá hasonlóval azóta sem találkozott, hogy Big Betsyt kellett kézre kerítenie, pedig az a nő volt vagy száz kiló. – Csak a saját helyzetedet nehezítetted meg! Miért nem törődsz bele, hogy veszítettél?

– Agyonnyomsz, te idióta! – sziszegte M. J. a foga közt. – És ha megfelejtkeztél volna róla, betörtél a lakásomba! Ha megpróbálsz erőszakoskodni, esküszöm, úgy letöröm a büszkeséged, hogy többet nem fog felállni!

– Egyetlen nőt sem kényszeríték ilyesmire, édes! És nehogy azt hidd, hogy csak azért, mert a könyvelőd nem tudott veled bánni, nekem sem megy! A zsarukat meg különben sem én érdekelem, hanem te!

– Fogalmam sincs, mi a fenéről beszélsz! – próbált meg M. J. levegőt venni a ránehezedő férfi alatt, aki egy papírt dugott az orra alá.

– M. J. O’Leary. Nyolc napon túl gyógyuló testi sértés. Rálőttél a barátodra, édes! Ralph cseppet sem örül, hogy kifizette a tízezer dolláros óvadékot, te meg nem jelensz meg a bíróságon!

– Ez valami tévedés! – tiltakozott a nő, de a letartóztatási parancsról a saját neve és a címe köszönt vissza. – Nem követtem el semmit, nem is tartóztattak le, következésképp senkinek sem kellett óvadékot fizetnie értem! Ostoba zsaruk! – méltatlankodott a nő, s megpróbált kiszabadulni Jack szorítása alól. – Hívd fel a főnököd, vagy akit akarsz, és tisztázd ezt az egészet, aztán pedig készülj rá, hogy beperellek!

– Ne is próbálkozz ezzel! Csak azt ne mondd, hogy még sosem hallottál George MacDonaldról!

– Képzeld, soha!

– Akkor meg különösen csúnya dolog volt rálőni egy idegenre! – emelkedett fel Jack kissé, hogy a nő levegőhöz jusson, de még mindig szorosán fogta mindkét csuklóját.

M. J. a küzdelem hevében elvesztette a nap-szemüvegét, így a férfi megállapíthatta, hogy se nem moha-, se nem smaragdzöld a szeme, hanem olyan, mint egy folyó, mely épp haragosan örvénylik.

– Cseppet sem érdekel, ha elcsavarod a könyvelőd fejét! Az sem tartozik rám, hogy rálősz! Az viszont, hogy Ralph kifizette az óvadékot, te pedig nem jelensz meg a bíróságon, felháborító!

– Holly Bergmannek hívják a könyvelőmet. – A nő most már valamivel könnyebben lélegzett,

de a támadója még mindig erősen szorította a csuklóját –, és gondolhatod, hogy nem volt vele viszonyom! Nem lőttem rá senkire, a kezesemet meg végképp nem hagytam pácban, mivel senkinek sem kellett óvadékot fizetnie értem. Most pedig hadd lássam az igazolványodat!

Lélekjelenléte aztán van ennek a nőnek!

– Jack Dakotának hívnak, és fejdvasz vagyok!

M. J. összehúzott szemmel vizslatta a férfi arcát, aki most inkább egy vadnyugati cowboynak vagy még inkább szerencsevadásznak tűnt.

– Akkor semmi keresnivalód itt, te idióta! – csattant fel megnyugodva, hogy nem kirabolni és megerőszakolni akarják. – Rám törsz a saját lakásomban, tönkreteszed a bútoraimat, nem is beszélve húszdollárnyi kajáról, csak azért, mert elvétted nyomot! De esküszöm, kirúgatlak, ha addig élek is!

Még folytatta volna tovább, de Jack egy fényképet nyomott az orra alá

M. J. saját magát látta viszont, s a kép olyan friss volt, mintha csak tegnap készült volna.

– Van egy ikertestvéred is, O’Leary, aki szintén egy hatvannyolcas MG-vel jár, és aki épp egy Bailey James nevű pasasnál lakik?!

Bailey nem férfi, hanem nő, te idióta! – gondolta magában M. J., ahogy saját fényképére meredt. Aztán az aggodalomtól elszorult a torka. Vajon köze lehet ennek a barátnőjéhez és ahhoz a csomagocskához, amelyet Bailey tegnap küldött neki? Mibe keveredett?

– Nincs ikertestvérem, és ez a saját lakásom! – nézett Jack szemébe. – Azonnal áruld el, mi folyik itt! Hol van Bailey? Mi történt vele? – dobant nagyot a szíve a félelemtől, és a férfi biztosra vette, hogy nem önmagáért aggódik.

– Semmit sem tudok róla, csak azt, hogy ezt a címet jelölték meg lakhelyéül – felelte tétován. Valami nem tetszett neki. Gyanakodni kezdett. Ez a nő nem tűnik ostobának. Ha tényleg szökésben lenne, már rég eltűnt volna szem elől. Vajon miért volt Ralph ma reggel olyan ideges? – törte a fejét, miközben felvont szemöldökkel a nőre nézett. – Ha őszinte leszel, gyorsan kideríthetjük, mi történt! Lehet, hogy valaki tényleg tévedett – jegyezte meg, de ebben maga sem hitt igazán.

Valami szörnyen büzlött ezzel az ügygel kapcsolatban.

– Idehallgass... – kezdte volna, de abban a pillanatban egy hatalmas hústorony rájuk törte az ajtót, és berontott.

– Már rég ki kellett volna hoznod – hadonászott az óriás egy Magnum 357-essel –, de ehelyett itt cseverészték! Meddig várjunk még?

Jacknek nem sok ideje maradt, hogy haditervet kovácsoljon. Fogalma sem volt, ki ez a fickó, de nem kellett bemutatni neki a fajtáját. Csupa izom, és a hatalmas bikafejben csenevész agy. Széles, mint egy akasztós szekrény, a szeme viszont apró, mint a disznóé. A hatalmas fegyver is csak játékszernek tűnt gorillamancsában.

– Ne haragudj! – szólalt meg Jack, miközben gyorsan megszorította M. J. csuklóját, remélve,

hogy az veszi a lapot és csendben marad. – Csak némi gondom támadt!

– Egy nővel? Már rég ki kellett volna hoznod!

– Azon voltam! – próbálkozott egy barátságos félmosollyal. – Ralph küldött utánam, hogy segíts?

– Felkelni! Indulás!

– Máris, de arra a pisztolyra igazán semmi szükség! Már minden rendben.

Ám az óriás továbbra is rájuk szegezte a széles csövű fegyvert.

– Csak a nő – vigyorodott el kivillantva széles fogsorát. – Rád semmi szükségünk!

– Nekem így is jó. Majd elkészítem a jelentésemet. – Azzal Jack jobb híján egy paradicsomkonzervet kapott fel, melyet teljes erőből a hústorony fejéhez vágott.

A következő pillanatban a fejét leszegve faltörő kosként rontott ellenfelére. Ahogy az izmos felsőtestbe ütközött, olyan érzése támadt, mintha a falnak rohant volna. Mindenesetre a lökéstől a fickó megtántorodott, és átesett egy széken. Elsült a pisztolya, mire a plafonon öklömnyi lyuk keletkezett.

M. J. első gondolata a menekülés volt. Mire felkászálódna, ő már rég árkon-bokron túl lehetne. De akkor Bailey jutott az eszébe, s az, amit a táskájában rejteget. Biztosra vette, hogy amiatt került pácba. Talán elment az esze, de mégsem futott el.

A pisztoly után ugrott, de esélye sem volt, hogy elérje, ugyanis Jack elvesztve egyensúlyát

egyenesen nekiesett. Felfogta a zuhanását, s mindketten a földön kötöttek ki. A férfi villámgyorsan felugrott, s kétszer egymás után támadója gyomrába rúgott.

Ügyes húzás! – futott át M. J. agyán, majd maga is felpattant.

Felkapta a táskáját, s meglendítve a feje fölött megcélozta a kopasz bikafejet. Az óriás a kanapénak zuhant, csak úgy nyekkentek a rugók.

– Tönkreteszed a lakásomat, te barom! – kiáltotta a nő, s mérgében Jack oldalába bokszolt, mert épp ő állt mellette.

– Perelj be érte! – vigyorgott a férfi, s épp csak el tudott hajolni a hústorony ütése elől, aki így egyenesen a falba bokszolt.

A képek hangos csörömpöléssel estek le, s az óriásnak a fájdalomtól elhomályosult a tekintete. De azt még jól látta, hogy a vörös hajú nő megindul felé, majd nekiugrik, s a következő pillanatban már érezte is, mint kezdi öklözni az arcát. Jobbra-balra forgolódott, de sem elkapni, sem lerázni nem tudta.

– Tartsd meg egy pillanatra! – kiáltotta Jack, amint felkapta a tönkretett asztal egyik lábát, hogy fejbe verje a gazfickót, aki veszettül forgott a nővel a hátán.

– Menj arrébb! – kiáltotta. Nem mert ütni, attól tartva, hogy M. J. csinos kis koponyáját loccsantja szét.

– Bajszot ne rajzoljak neki? – Azzal a nő átkarolta az óriás nyakát, és teljes erőből megszorította, míg a combjával a felsőtestét fogta satuként.